

Στα απότρυγα των αμπελιών, έμεινε και η κληματαριά της αυλής με αρκετά σταφύλια άκοπα. Είναι για τα κοτσύφια που έχουν εγκατασταθεί στις αυλές μας και συμπεριφέρονται ως ...κότες. Δε φοβούνται και φέρνουν την αίσθηση της εξοχής αν μη του δάσους πολύ κοντά μας. Τόσο πολύ ξεθάρρεψαν ώστε τα γατιά, που κι αυτά караδοκούν, να συλλάβουν ένα κοτσύφι και να το ξεπουπουλιάσουν στο λεπτό.

Είναι και τα σπουργίτια οι επιθετικότεροι συνδαιτυμόνες,

που για μια εύχυμη ρόγα είναι ικανά να αναστατώσουν τα πάντα. Σε μια ρόγα από σταφύλι, γράφει ο ποιητής της παιδικής λογοτεχνίας, έπεσαν οχτώ σπουργίτες και τρωγόπιναν οι φίλοι, διαπληκτιζόμενοι με τσιριχτά ώσπου τη φιλονικία διέλυσε ο μαύρος γάτος που όρμισε από τα κεραμίδια και πρόλαβαν να εξαφανιστούν.

Το θράσος, όμως, του εξοικειωμένου κότσουφα ήταν τόσο μεγάλο, αφού πρωί-πρωί βρέθηκε να παίρνει το μπάνιο του στην ποτίστρα των γατιών και να κάνει το νερό άνω κάτω. Λαίμαργος, χώνει το κερένιο ράμφος του στο πλούσιο τσαμπί απολαμβάνοντας το χυμό μιας ρόγας και σκορπίζοντας τις υπόλοιπες στο δάπεδο, συμπληρώνει την εικόνα του φθινοπώρου, γύρω. Πριν λίγα χρόνια είχαν κηρυχθεί είδος υπό προστασία και πολλαπλασιάστηκαν σε μεγάλο βαθμό και έφτασαν μέχρι τις βεράντες άφοβα.

Από τα εδώ διμα φτερωτά της πατρίδας μας, κότσουφας, ντυμένος στα ολόμαυρα σαν αρχιμανδρίτης και το χρυσαφένιο ράμφος του, σα να κρατάει κεχριμπαρένια πίπα, κυκλοφορεί επίσημα αν και απροσκάλεστος. Όχι όμως και ανεπιθύμητος. Αντίθετη προς την επίσημη φορεσιά του αρσενικού είναι η απόχρωση της συμβίας του. Έχει χρώμα λιγότερο

μαύρο με ανοιχτά στίγματα, μύτη σκούρα και είναι πιο κομψή, μικρότερη από το αρσενικό. Όταν κλωσά τα αυγά της, εκείνος αναλαμβάνει την ψυχαγωγία της. Ιδίως ο συγγενής του ο πετροκότσυφας, που ζη σε πετρώδη μέρη, όπου χτίζει και τη φωλιά του. Το λάλημά του έχει πολύ ανατολίτικο μοτίβο. Και ενώ στην ελευθερία του δε λαλεί, όταν αιχμαλωτισθεί, μέσα στο κλουβί του, το ρίχνει στο γλέντι. Ακούει και αναπαράγει όποια μουσική ακούσει αλλά προ παντός τα μακρόσυρτα ανατολίτικα με τα αχ και βαχ.

Η φωλιά του είναι θαύμα υπομονής και αισθητικής τεχνικής. Μοιάζει με «πήλινο τάσι, καλοδεμένο απέξω με πολυτρίχια και ρίζες, γαρνιρισμένο με χαλικάκια. Από μέσα για την υποδοχή των νεοσσών του πιο φροντισμένο. Γαλακτωμένο από καθαρό χώμα και στρωμένο με φρύγανα, χνούδια και φτερά». Καλλιτεχνικές φωλιές κατασκευάζουν, σχεδόν, όλα τα ωδικά πουλάκια. Θα έχουν βρει στα αμπέλια οι καλλιεργητές φωλιές πλεγμένες με ταινίες από πλαστικό. Έχουν βάλει εναλλακτικά τα χρώματα σε ζωνάρια και είναι να απορείς κανείς πώς τα καταφέρνει εκείνο το στρουθίο με το μικρό ράμφος του να στερεώνει τα υλικά.